

1. Abnegații

Această categorie cuprinde boema care își petrece timpul în baruri plăcute, de factură inferioară totuși, unde discută pe teme rafinate, cum ar fi producerea vinului (cunoștințe adeseori practice), deosebiri în conceperea societății la Kant și Nietzsche, inspirațiile mistice ale lui Cioran față de ideile religioase ale lui Eliade ori cantitatea de țuică băută de poetul Nichita Stănescu, într-o zi aleasă la întâmplare, în oricare an al vieții lui. Discuțiile se desfășoară, în general, pe cheltuiala auditorului, care participă pasiv la lungile cercetări pe care abnegatul le face cu privire la cauzele propriei sale abnegații.

Abnegatul are familie numeroasă, deoarece, pornit în abnegația sa, neagă existența mijloacelor contraceptive, pornind de la ideea că abnegația sa va fi cu atât mai întemeiată, cu cât numărul urmașilor va fi mai mare.

Abnegații sunt fără vârstă, neconvinși până la capăt în privința superiorității națiunii lor asupra altor popoare, umblă în pantofi murdari și fac blatul în mijloacele de transport în comun. Ei stârnesc mai curând o simpatie generală și sunt mulțumiți de viață, deoarece vor găsi întotdeauna pe cineva care să-i asculte cu plăcere.

Burniță. Nori grei se lăsau deasupra pământului, dar fără a reuși să dea naștere la ploaie adevărată, trimițând în jos picături mărunte, aproape invizibile. Se vede

treaba că cineva, acolo, sus, a hotărât să stropească lumea împotriva anumitor dăunători. Și, fiindcă orașul emana la rândul său fum plin de chimicale otrăvitoare, burnița îl răpea și îl returna pământului. Oamenii se ghemuiau în fața acestei binefaceri a cerurilor și orașului, își înghesuiau zdravăn capul între umeri, căutând adăpost în veșmintele bine strânse în jurul corpului, dar picăturile care cădeau din toate părțile ajungeau până la cele mai inaccesibile colțișoare ale trupului.

Programul de lucru se terminase, toți se grăbeau spre casă, sub acoperișul protector, și umpluseră ochi autobuzele și tramvaiele. Autobuzele se bucurau de mai mare succes, de aceea mulțimea cenușie, compactă, aștepta nerăbdătoare în stație, fără a scoate o vorbă, doar uneori cineva își întindea capul spre stradă pentru a vedea dacă sosește autobuzul, dar îl retrăgea îndată, căutând adăpost în mulțime.

Singurul loc unde puteai sta jos în stația de pe linia lui 226 de la Piața Romană, acoperit cu o tablă subțire și găurită, era ocupat de un bărbat tolănit pe bancă, îmbrăcat neglijent și complet descheiat, de vârstă nedefinită. Domnul Bibescu, scriitor încă nerecunoscut, se odihnea neliniștit la aer proaspăt, după o epuizantă discuție intelectuală în subsolul Muzeului Național al Literaturii Române, numit popular Grota, unde un cerc de alți creatori aflați încă pe calea afirmării se gândea zilnic, începând de dimineață, printre aburii de bere, de vin și fumul de țigări, de ce nu a avut succes până acum.

Ca artist, așadar, ca iubitor și cunoscător al fenomenelor naturii, domnul Bibescu nu se temea, firește, de picăturile de ploaie care pătrundeau chiar prin streășina subțire deasupra băncii. Își lăsase capul în piept, sprijinindu-l în mâinile tremurânde, saliva prelinsă din gură se adunase lângă bancă, amestecându-se cu apa de pe jos. Se putea afirma cu toată

hotărârea că otrava din ploaia murdară nu se lipea de domnul Bibescu, rezistent pe dinăuntru la toate relele din lume.

Oamenii se uitau cu coada ochiului spre omul nepăsător și rezistent, dar, absorbiți de propriile probleme, nu se preocupau mai îndeaproape de scriitorul care încerca să se relaxeze și care în momentul respectiv respingea oricum orice probleme ale lumii înconjurătoare.

De altfel, nici nu-i păsa dacă ceilalți se interesează de persoana lui sau nu, rătăcea în clipa aceea prin alte spații, capul lui fiind un creuzet în care se amestecau sute de gânduri, noțiuni, culori, sunete. Lucra de zor tot creierul. Lăsase mult în urmă etapa celor 10-15 procente nesăbuite ale masei cerebrale, împinsă la lucru de oamenii obișnuiți, mobilizase la acțiune toate zonele minții, întunecate și necunoscute până atunci, pusese la treabă noi milioane de neuroni, se simțea ca un preot egiptean care muta prin psihokinezie piramidele uriașe, ca un supraom care deplasa prin forța voinței masivele pietre de pe Insula Paștelui, ca un sfânt care aduce din ceruri omenirii știința zeilor.

Toate culorile curcubeului i se roteau în cap, luminând sau întunecând noile idei, proiecte, visuri. Din negura conștiinței își făcea însă loc tot mai pregnant sentimentul nedreptății, al unui regret puternic, deocamdată foarte confuz, ca un licăr, dar încă mai funcționau paratrăsnetele și nu se ajungea la explozie. Culorile începuseră să se contopească, ici-colo se întrezărea azurul, pe alocuri roșul, dar în creier verdele prinsese contur. Verdele, prins în craniu ca într-o cuirasă, se preschimba în tot felul de nuanțe. Pe fața obosită a domnului Bibescu apăru un fel de zâmbet, iar saliva curgea mai abundent. Minunate forme rotunde, lipsite de un țel anume, îi invadau mintea, figuri greu de definit, care se îndepărtau

sau se apropiiau, îi învăluiau creierul într-o competiție grotescă, ascunzându-se abil în unghere, ademenindu-l sau respingându-l domol pe omul care dorea să le dea un nume. Pretutindeni domnea lumina verde, proaspătă, a primăverii, vestind ceva frumos, dar încă nedefinit. Deodată se ivi iar licărul nedreptății făcute și atenuarea ei grabnică, pentru o clipă îi apărură chipul soției, după care verdele imaculat se tulbură și începu să dispară.

În creier se făcea lumină, verdele pălise în fața albului crud, care luase în stăpânire sărmanul și chinuitul creier. Dar, după o clipă, albul mort se dezmoști, împrăștiindu-și razele calde în toate părțile, totul arăta mai vesel, o clipă licări cloșca cu puii de aur, mintea se umplu de un alb puternic, luminos, semn al inocenței și al adevărului, ceva mai palpabil, gândurile începură să se închege, își făcu loc senzația de exaltare și domnul Bibescu alunecă greoi în genunchi, direct în noroi, așteptând culmea desfătării – acea sămânță a existenței pe care o căutam toată viața, fără a se afla de partea existenței noastre. Mulțimea din stație se uita acum cu interes crescând la scriitorul în genunchi, care mormăia ceva în barbă, și oftă, văzând cum se răsucește greoi sub bancă.

Între timp, creierul domnului Bibescu dănuia de fericire, paralizat de adevăr, încă puțin și va atinge ceea ce muritorilor nu le este permis, vinul este un zeu care te cheamă la el pentru o clipă de extaz. Dar ce-i asta? Un fulger de regret reteză brusc albul orbitor și îl descompuse printr-o fisură urâtă în toate culorile curcubeului. Nedreptatea dădea iarăși semne, dar deocamdată dispăru, în schimb, noi culori alcătuiau acum configurații geometrice, regulate, într-un joc perpetuu. Ca pe o tablă de șah, miile de nuanțe se preschimbau, deformau noțiunile și visurile, distrugeau proiectele. După un timp,

ambele emisfere delimitau fâșii întregi ca niște piste de aterizare pentru marțieni, doar că erau colorate, înșelătoare prin feeria de nuanțe, prin neautenticitate, învolburau mintea, fără a lăsa răgaz ideilor să se clarifice.

Nedreptatea licări iar, se încăpățâna, adăsta momentul răzbunării, când blindajul, brăzdat de dârele luminoase și încrucișate ca pe o tablă de șah, plesni, detașând din cenușiul creierului figura dominantă, de ani buni, a ministrului Culturii.

Domnul Bibescu sughiță puternic, scoase un strigăt de luptă, încercă să se ridice, pipăi cu mâna în jur, parcă în căutarea unei arme, mulțimea se dădu la o parte, doi bărbați în uniformă se apropiară și îl ridicară pe scriitorul care tocmai în acel moment zdrobea prin forța voinței craniul ministrului, întrerupând probabil fluxul leneș al ideilor firești, lucide, ale demnitarului.

2. *Biznismenii*

Biznismenii formează o categorie de oameni de afaceri care se trezesc în fiecare dimineață după o noapte în timpul căreia au visat noi idei interesante pentru alte afaceri. Afacerile visate sunt dezbătute apoi în stare de veghe în timpul întâlnirilor de business pe măsuta pliantă, desfăcută lângă bazar, iar strategia trasată nu dă niciodată greș. La nevoie, întotdeauna vine o altă noapte, când vor visa noi afaceri. Dacă afacerea dă roade, biznismenul cu mäsutä pliantä se mutä numaidecät pe fotoliul de club și pe tapițeria de piele a jeepului, de unde pot fi urmärite mult mai ușor afacerile la mesele pliante.

Adeväratul biznismen se caracterizează printr-o serie de licäri specifice, localizate în ochi, prin lanțul de aur de la gät, telefonul mobil lipit de ureche sau brätara de la încheietura mäinii damei care-l însotește și prin repulsia față de registrele contabile.

Biznismenul prosper rezolvä afacerile discret, de la distantä, dovedind însä viitorilor potentiali biznismeni roadele palpabile ale succesului säu în afaceri, cum ar fi automobilul, vila sau dama cu brätarä, ceea ce-i determinä pe viitorii biznismeni sä așeze în stradä și mai multe mäsuțe pliante.

Această categorie dispune de golul ce se cere a fi umplut între mäsuța pliantä și fotoliul de club.

Meciul se încheiase când Vasile Brad, antrenor și proprietar al echipei gazdelor, Rio Mostiștea, din

Ratați, se ridică de pe bancă și se îndreptă spre casa lui, unde se afla biroul clubului. Scoase din birou o sticlă de plastic de Cola la doi litri plină cu țuică, două pahare și-l aștepta pe antrenorul și totodată proprietarul echipei oaspeților, Fundata Lakers, din Înfloriți.

Ratați era un sat mic, așezat într-o zonă de câmpie roditoare, dar puternic marcată de secetă, printre culturi de porumb, grâu și livezi de corcoduși, iar de un an se mândrea cu propria echipă de fotbal care lupta în liga comunală cu alte echipe sătești pentru un loc fruntaș în județ. Până acum rezultatele erau mediocre, băieții jucau fără tragere de inimă, echipa era amenințată cu eliminarea din ligă, nu avea bani nici măcar pentru instalarea plasei în poartă, cu greu își completa cei unsprezece jucători pentru meciurile programate, astfel că antrenorul era tare necăjit, dar privea în viitor cu optimism. Îl însoțea ambiția de a avansa în liga județeană și căuta de zor o idee cum anume să iasă din această situație.

Întâlnirea tocmai se încheiase și, după o clipă, în pragul casei apăru Sandu Plop, antrenorul Fundatei Lakers, mulțumit de victoria succesivă a băieților săi.

– Te compătimesc, Vasile, din nou ai pierdut ! – spuse încă din prag.

– Nu-i nimic, tot răul spre bine. Te felicit ! – se amăgi Brad și turnă țuică în pahare; ridică paharul. – Să bem pentru victoria ta !

Plop se așază comod pe bancă și dădu peste cap paharul. În particular, antrenorul celor de la Lakers era proprietarul unei ferme mici de pui la Înfloriți, care îi permitea să finanțeze echipamentul jucătorilor săi.

Ultima dată se văzu că nu-i mergea prea bine, fiindcă băieții jucau în șorturi cârpite și tricouri decolorate, nu toți

aveau ghete cu crampoane, iar câțiva jucători purtau bascheți obișnuite. „Probabil va trebui să trec la struți“ – gândea el.

– Ne merge bine în sezonul ăsta, multe victorii, îi batem pe toți, nu știu ce va fi dacă vom câștiga liga și vom urca în județeană. N-o să mă descurc financiar; trebuie să modernizez și stadionul, să-i echipez corespunzător pe băieți și să rezerv ceva mai mult pentru arbitri – își umbri bucuria Sandu.

– Bun atacantul tău central ! – interveni Vasile.

– Cine, Titi ? Ai dreptate, înscrie foarte ușor, portarilor le e teamă de el, sigur are talent ! – Sandu își scoase o clipă scobitoarea dintre dinți, mușcă din gutuie după țuică, își dădu jos pălăria transpirată și băgă înapoi scobitoarea în gură. – Dar nici fundașul central nu-i rău, m-a costat 10 ari pe care i l-am dat lui taică-su ca să pună ridichi.

– Te-a costat ieftin ! – Vasile umplu al doilea pahar. – Pentru fundașul meu a trebuit să trimit toată echipa să scuture corcodușii din livada nașului lui de botez; doar știi câte hectare are ! Nu m-am prezentat la trei meciuri, fiindcă băieții stăteau sub pomi și nu ajungeau la meciuri. Dar ce folos, nu e bun de nimic, cel mult să trimită mingea în afara terenului. Tare împrăștiat e Bibi ăsta !

– Cum îți merg afacerile ? – schimbă brusc subiectul. – Am auzit că îngrași cu pui câmpul pentru semănăturile de toamnă.

– Nu prea se cumpără. – se plânse Plop. – Se aduc mulți din import și, fiindcă păsările noastre costă mai scump, nimeni nu le ia. Le hrănesc ieftin și caloric, știți toți că ce nu se vinde în termen la magazin se duce la fermă, nu se prăpădește nimic, și totuși nu rentează. În plus e și „Puiul de aur” din Urziceni, am auzit că se plânge de mine, că vreau să-i scot de pe piață, dar de fapt ei îmi strică mie piața. Scad mereu prețul. Eu cu Lizeta nici nu mai știm ce să facem.

Cuprins

<i>Un polonez cu cetățenie română Gabriel Rusu .....</i>	<i>6</i>
1. Abnegații	9
2. Biznismenii	14
3. Negălăgioșii	21
4. Datornicii	26
5. Emigranții	33
6. Cărăușii	40
7. Grataragiii	52
8. Hibernanții	64
9. Informatorii	71
10. Clarvăzătorii	81
11. Continuatorii	91
12. Legalistii	103
13. Spărgătorii de semințe	115
14. Mecanicii	124
15. Nașii	135
16. Amăgitorii	142
17. Gospodarii	152
18. Petrecăreții	164
19. Scepticii	170
20. Mondenii	180
21. Cercetașii	188
22. Condiționații	196

23. Creditorii	206
24. Mirații	214
25. Protocroniștii	224
26. Gurmanzii	232
<i>Postfață</i>	239
... De la un cititor	239
... și de la autor	240

Printed and bound in Romania

by **punct**